

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.789 van 7 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 januari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERRIE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker diende op 3 december 2004 een asielaanvraag in.

Bij beslissing van 20 juni 2005 werd de beslissing tot weigering van verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevestigd. Deze beslissing bevatte een niet-terugleidingsclausule, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten telkens met een maand werd verlengd, tot 4 oktober 2007.

Verzoeker diende op 14 november 2005 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 september 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing werd echter op 7 november 2007 ingetrokken.

Op 8 november 2007 nam de gemachtigde van de minister een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid, die echter op 18 januari 2008 opnieuw ingetrokken werd.

Op 18 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister voor de derde keer een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, luidend als volgt.

“(...) in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft, een blanco strafregister heeft, zich nooit schuldig maakte aan feiten van openbare orde of nationale veiligheid, nooit overlast of samenlevingsproblemen veroorzaakte en de op hem rustende verplichtingen correct vervult, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28/06/2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat aan betrokkene werd betekend werd maandelijks verlengd tot de situatie in het land van herkomst zou verbeteren. Betrokkene verkoos na deze verlengingen echter geen gevolg te geven aan het bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk nog geen 7 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bovendien blijkt uit navraag van onze diensten bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de niet-terugleidingsclausule die in de beslissing van 28/06/2005 werd opgenomen niet langer van toepassing is, mede gelet op de fundamenteel gewijzigde situatie in Liberia. Het aangehaalde argument dat de situatie in Liberia nog steeds precair zou zijn, kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), gewijzigd door het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. (...)”

3. Onderzoek van het beroep.

Betreffende het door verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 november 2005 aangevoerde argument van "niet-verwijderbaarheid" door het verkrijgen van een niet-terugleidingsclausule bij de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 20 juni 2005, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende:

"Bovendien blijkt uit navraag van onze diensten bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de niet-terugleidingsclausule die in de beslissing van 28/06/2005 werd opgenomen niet langer van toepassing is, mede gelet op de fundamenteel gewijzigde situatie in Liberia. Het aangehaalde argument dat de situatie in Liberia nog steeds precair zou zijn, kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden."

Verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift in het kader van de schending van de materiële motiveringsplicht op dat de bestreden beslissing niet aangeeft welke resultaten de navraag heeft opgeleverd of waar deze zijn terug te vinden, hetgeen de controle ervan onmogelijk maakt waardoor de beslissing niet correct is gemotiveerd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat noch uit het administratief dossier, noch door een verwijzing in de bestreden beslissing, blijkt uit welk document uitgaande van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan worden besloten dat de niet-terugleidings-clausule die in de beslissing van 20 juni 2005 werd opgenomen niet langer van toepassing is.

De Raad kan niet nagaan of de motieven met betrekking tot de mogelijke terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst juist, afdoende en rechtens aanvaardbaar zijn, nu de bestreden beslissing ter zake enkel verwijst naar een niet controleerbare navraag bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De bestreden beslissing is op dat vlak niet naar behoren gemotiveerd (R.v.St. nr. 155.014, 15 februari 2006).

Het middel is gegrond.

Gezien de vernietiging dienen de overige aangehaalde middelen niet nader te worden besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 januari 2008 ten aanzien van Hamed KAMARA, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.